

Забидий / ВАҲИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 1783-ҳадис

1783/5076 – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنِّي رَجُلٌ شَابٌّ، وَأَنَا أَخَافُ عَلَى تَفْسِي الْعَنْتَ، وَلَا أَجِدُ مَا أَتَزَوَّجُ بِهِ النِّسَاءَ، فَسَكَتَ عَنِّي، ثُمَّ قُلْتُ مِثْلَ ذَلِكَ، فَسَكَتَ عَنِّي، ثُمَّ قُلْتُ مِثْلَ ذَلِكَ، فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَا أَبَا هُرَيْرَةَ، جَفَّ الْقَلَمُ بِمَا أَنْتَ لَاقٍ، فَاخْتَصِ عَلَى ذَلِكَ أَوْ ذَرَّ».

1783.5076. Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Эй Аллоҳнинг Расули, мен ёш йигитман. Бузуқликдан қўрқяпман. Уйланишга эса ҳеч нарсам йўқ», дедим. У зот индамадилар. Кейин мен яна шу гапни айтдим. У зот яна индамадилар. Кейин мен яна шу гапни айтдим. У зот индамадилар. Кейин яна шу гапни айтган эдим, Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Эй Абу Ҳурайра, қалам сенга келадиган нарсани битиб, қуриб бўлган. Шунга кўра, ўзингни бичасанми, қўясанми, (фарқи йўқ)», дедилар».

Изоҳ: Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳу мазкур мурожаат билан ўзини бичиб олишга рухсат сўраган. У бу гапни тарорлайвергач, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам рад этиш мазмунида унга муносиб равишда мазкур ҳадисни айтганлар. Тақдир қаламини биз билган қаламга ташбеҳ қилиб, барча бўладиган ишлар ёзиб бўлингани, унинг сиёҳи ҳам қуриб бўлгани, яъни тақдирдаги нарса ўзгармаслигини бадий услубда уқтирганлар ва гапнинг охирида бироз зардали танбеҳ берганлар. Демокчиларки, гуноҳдан қайтиш учун Аллоҳ қайтарган ишни қилишга баҳона қидирилмайди, бу нотўғри тасарруф. Агар тақдирда бўлса, ўзингни бичасанми, бичмайсанми, ўша ўзинг қўрққан ишга дучор бўласан. Бинобарин, гуноҳдан тийилиш ношаръий иш билан эмас, сабр-матонат билан амалга оширилади.

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI